410

74.

I

DEO OPTIMO MAX. UNI ET TRINO, VIRGINI DEIPARÆ, ET S. LUCÆ Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,

QVODLIBETARIIS DISPVTATIONIBVS manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Jovis 16 Februarii 1730.

M. ANTONIO DE JUSSIEU, Regiæ Scientiarum Academiæ Regiarumque Societatum Angliæ ac Prussiæ Socio, & Botanices in Horto Regio Parisiensi Professore ac Demonstratore Doctore Medico, Præside.

An inveteratis alvi fluxibus SIMAROUBA?

I.

QUANTA alvi fluxuum, tanta illos medicandi methodorum varietas. Morbi quidem vulgares inter cæteros, ac in principiis leves. Unde tamen tam crebrò ingravescunt? quòve fit ut queis tot salubria celebrantur auxilia, plerumque vel efficacioribus non cedant! Si à proximiori causâ rectam curationis rationem petis, nulla videtur simplicior stomachi primùm, dein intestinorum: functionis læsio: utri tamen ab excretorum naturâ exploratæ occurrere nitaris, votis raró cura non respondet. Nunc ex indigestis excretionibus Cœliacum tibi curandum judicas affectum; at incassùm sæpius stomachica cardiacis, stomachicis absorbentia vicissim subministrabis. Nunc albicante dejectorum colore Lientericum, ob clausa vasorum lacteorum ac lymphaticorum ora, te suspicantem morbum fallunt mista anodynis aperientia. Si ex veterascente crudi ac serosi humoris fluxu pertinacem Diarrhœam stomachum simul ac intestina afficientem agnoscis, an ei certò anocatharticis narcoticisque medeberis? Frequentemve ipsam furentis per intestina bilis excretionem, an acidula oleosis obtusa securè compescuisse expertus es! Non torminosæ cruoris ex intestino profluentis eruptiones mucum tenacem tingentes, quæ Dysenteriæ nomen audiunt, statim aut lenientibus, aut incidentibus, aut purgantibus, vomitoriis, ipsâque radice Brasilianâ sedantur; nec de continuæ humorum carnis loturam referentium evacuationis, licet absque doloribus Hepaticum fluxum nuncupatæ curâ amaris balsamicisque medicamentis, aquisve mineralibus susceptâ tibi plaudes. Extremum mali discrimen, diuturnitas: principiis non obstitisse peccatum grave fuit atrocibus symptomatibus luendum. Nutritio primùm succo defraudatum corpus emaciatur, gravius genibus factum onus, colliquantur carnes, vires deficiunt, hinc acriori crudoque affluente excremento interior intestini membrana excoriatur, pungitivus urget interdum dolor, frequens inanisque instat dejiciendi

cupiditas, succedit abdominis tensio, vomitus, urinæ sufflaminatio, hydrops, femorum ac pedum intumescentia, frigus, deliria, spasmata & singultus proximæ certiorisque mortis nuntii.

I I.

A minus cognitâ labis causâ, tota ægritudo, omne periculum pendet, unde salubriorum medicaminum fallax experientia. Errori occurrendum; illius originem non tam à pravâ alimentorum naturâ aut digestione ac chylosi vitiatis quàm à præternaturali fibrarum intestinalium motu petamus; qui spasmodicus in capitis, abdominis, artuum musculis tot varias morborum larvas induit; an non & intestina valet afficere! Quidni cùm ficta sit in spiras fibrosæ eorum membranæ substantia, faciliùs huic motui non erit obnoxia? an quia obscurè fit, oculisque non subjacet, ideo incertior? qui motus spontè propellendis inferius excrementis æquâ vibratione constat, num frequenter ac irregulariter peragi potest? id insolitæ & repetitæ excretiones indicant, tormina, tenesmusque ipse arguunt; si ob ignotam physiologis succi nervei naturam motuum alias corporis partes convulsivè afficientium causam explanare antiquus labor fuit, intestina torquentium non minor est. Unum sufficit parem esse ab hoc frequentiori, irregularique motu symptomatum rationem. Aspice ut in Epilepticis ab effræni alternâque nervorum distensione & atoniâ, omnis generis excrementa invitè eliminantur! Cerne, ut in singularibus oculi vel stomachi, vel uteri fibrarum spasmis lachrymæ ultrò fluunt, alimenta, ipse stomachalis succus evomuntur, & fluor albus exprimitur! sic durante aut renovato intestinorum spasmo compressæ eorum glandulæ viscerum exsudant mucum statim cæteris cum humoribus excrementitiis violenter protrusum miscendum. Sanguine tunc copiosius ad læsam illorum aliquam partem appellente, ibique hærente tenuicula ejus vasa liquore quasi à syphone anatomico injecto distenta tument, phænomen in dissectis dysentericorum cadaveribus observatum, aliud irritamenti genus convulsivo superadditum ægritudinem diutiùs protrahens. Spasmum intestinalem his characteribus non agnoscis? Novum sume ex aliarum partium motus convulsivos curandi ratione argumentum: quibus hi sedantur medicaminibus? anodynis, tensionem solventibus, dolorem lenientibus, non fortiorum narcoticorum velut opii more sed temperatioribus quibus antispasmodicum nomen datum fuit: quæ si præternaturalem hunc intestinorum motum pariter compescunt, vera certioraque inveterati alvi fluxus erunt remedia.

I I I.

INSANABILEM tamen morbum dicere pudebit cui debellando medicaminum myriades dicatæ sunt, vel desperatos non orco dabimus ægros semestri, annali, biennalique serosi aut sanguinolenti humoris bilisve fluxu laborantes, dum nulla est antiquorum recentiorumque Botanicorum pagina quæ alvum sistentibus aut antidysentericis non abundat: tantam nihilominus inter remediorum copiam salubriùs unum præ cæteris veteris ævi Medicos celebrasse nemo dubitat, nescio quo fato temporis successu deperditum, Hoc Dioscorides, Plinius, Galenus, & Serapio Macerem unanimi consensu appellant, corticem arboris in Barbariâ, ut aiunt, ætate suâ crescentis. Illum eumdem admirandæ virtutis inter exotica, Europæorum commodo, recèns reperta in Malabaricis oris & sanctæ Crucis insulâ Indiæ Orientalis Garcias ab horto & Chrystophorus à Costa commemorant, paris, ut narravêre antiquiores, efficaciæ contra cruentas alvi excretiones, testes occulati. Talem Hispali Monardus, & apud Batavos Clusius simili in cortice ex his sibi regionibus allato admirati sunt. Quem si Indico ab his Autoribus observato, ferè omninò simillimum nobis Guiana præbet Franciæ æquinoxialis insula; cortex ex arbore SIMAROUBA apud incolas nuncupatâ; ut Macer, sic ille nobis est exoticus; parem jam quindecim abhinc annis apud nos,

quàm apud Guianenses, effectum constanter præstat; color ei ex albo flavescens, nullus odor, sapor subamarus, lentescentibus fibris constans, candido, levissimo insipidoque radicum, stipitum, truncique ligno hærens à quo facilè separatur. Decoctus primùm ad unciam unam aut semissem in minimâ aquæ copiâ, sic apud nos ut in Guianâ propinatus, vomitus sæpè, incommodosque ferè semper sudores, & majora nonnunquam seri sanguinisque profluvia promovit, quo factum est ut pænè oblivioni datum sit; sed correctis dosibus experientia rerum magistra salubritatis punctum attigit. Corticis minutim secti drachmas duas in aquæ libris duabus ad tertiæ humiditatis consumptionem decoque, decocti in doses quatuor divisi unam tertiâ quâque horâ tepidam propina, vel corticis aut ligni pulveratorum drachmam semissem in aquæ puræ unciis duabus dilutam, aut cum adianti syrupo in bolum redactam pro unâ dosi, horâ opportunâ præbe, repetitis hujus medicaminis sub quâlibet formâ dosibus ad integram usque sanationem. Perficitur illa absque ullo decocti potûs fastidio, ullâ per vomitum, vel per secessum evacuatione; sedantur tamen unius diei spatio dolorum cruciatus, redit citò somnus, urinæ fiunt copiosiores & limpidæ, rariores evadunt evacuationes, fæcum odor fætidus cessat, color immutatur, è liquidis incrassescunt, cibos æger appetit, & brevi reficitur.

IV.

ADMIRANDÆ virtutis causam sciscitaris; in ipsâ Guianei corticis cum spasmodici intestinorum motûs ratione reperies. Hic præternaturalis habetur, nonnisi quia vel citatior, vel irregularis, nec voluntati obtemperat, mero succi nervei vitio, cujus non modo depravationem corrigendi, sed & motûs frequentiam coërcendi Gummi-resinosæ Simaroubæ partes vim habent. Quid contra morbi sacri, hystericæ & melancholicæ affectionum convulsivos motus aliud præstare valent celebrata medicamenta Visci arborum, Pœoniæ, Aparines ac Gallii pulveres aut decocta? Quove tendunt leviter narcotica, Croci filamenta, Cynoglossi radix, Lactucæ sylvestris folia, Papaverum capita, & Hyoscyami albi Stramoniique semina? si convulsivos illa cæterarum corporis partium motus sistant, quidni & intestinorum? id Simaroubæ peculiare est præ cæteris, ut dum illa convulsivos motus curant, functiones alias lædant; his salvis, illos solus Guianeus cortex sanat: immò dum intestinis in decocto propinatus Balsamum suppeditat, stomachum etiam immoderatis alvi fluxibus debilitatum corroborat, ciborum appetentiam excitat, eorumque digestioni amaris, incisivisque partibus favet, nec-non & crosæ intestinorum menbranæ interiori sublatum ab acrioribus excrementis mucum restituit. Novo ergo efficacissimoque medicamine simplicium classis hoc cortice locupletior fiet, cum singulari virtute antispasmodica, stomachica, narcoticave vulgaria præcellat, cùm astringentia longè superet, quæ non impunè fluentibus hæmorrhoidibus aut mulierum catameniis interiùs præbentur, feliciterque hausto Simaroubæ decocto, cessante noxio alvi fluxu evacuanda, fluentiaque cætera liberè ac securè eliminentur; unde & antihystericâ vi plerumque pollere pluribus experimentis probatum est. Absit tamen ne Empiricorum more hoc unicum efficax certò remedium universi generis alvi fluxibus, convulsivisque motibus pronuntiemus: cùm serobiliosas, mucosas, sanguinolentasque ex cancroso intestinali ulcere, vel ex pulmonum abdominisque abscessu excretiones curatu impossibiles bonâ fide agnoscamus. Naturali medicaminis efficaciæ unum addamus ad perfectam ægri curationem observandum necessarium, nempè & in ejus quâcumque aliâ inveteratâ excretione usu applicando prudentiam, & in arboris cortice aut ligno eligendo, & in eo decocti vel pulveris formâ administrando, pro variâ ægrorum ægritudinumque ratione, nec-non de dosi præfiniendâ temerè non statuendum, cùm evacuatis jam stomachi primarumque viarum sordibus factum mitiùs malum

ſemidrachmæ ligni pulverati uni vel alteri doſi quandoque cedat, & contra accedente cacochymiâ ad ſæva morbi ſymptomata non-niſi pluribus repetitis decocti corticis doſibus vincatur.

V.

PRÆSENTANEORUM medicaminum ea eſt ſors, ut in ſcænam medicam vix proferantur, quin innumeris telis oppugnentur; patentis efficaciæ laus perſæpè ſubdolis rationibus minuitur: ſic non ſine convitiis Cortex Peruvianus, felicem ſibi aditum in ſimplicium medicamentorum familiam fecit. Cognitâ jam Ipecacuanhæ virtute, ſi non inutilem, tantùm, ſaltem ei ſuccedaneum concedunt eſſe Simaroubam, nullo utriuſque facto agendi diſcrimine, nullâque obſervatâ alvi fluxuum differentiâ. Dyſenterias vel ab infarcto ſtomacho, vel ab obſtuctis meſenterii aut inteſtinorum glandulis excretiones vomitu curare Braſilianæ radici detur; cortici Guianeo ſeroſobilioſos, ſanguinolentos, mucoſoſque alvi fluxus à continuo inteſtinorum convulſivo motu inveteraſcentes, illæsâ ſtomachi functione & abſque febre ſedando ſanare concedatur; ſpaſmodicis inteſtina motibus affici poſſe quis neget, frequenti excretorum præcipitatione, viſcerum torminibus, recti teneſmo, ſymptomatumque ſubitâ poſt hauſtum medicaminis anodyni potum ceſſatione convincatur, ſi novam hanc proximam dyarrhϾ fluxûſque hepatici cauſam agnoſcere nemini non licet; quidni ſoli exotico medicamini tribuendum quod à noſtratibus antiſpaſmodicis obtineri pariter poterit? horum uſu levamen certò, raró ſanationem perfectam conſequeris: horum inefficacia remedium præſtantiori virtute præditum deſiderari hactenus probavit. Nec primæ, nec alteri, nec tertiæ doſi nonnunquam malum cedere objicient fortè, nonnullaque aliquoties redire morbi ſymptomata, ac indureſcentia curationis initio excrementa interdum adhuc liqueſcere & cruentari: quid hâc in re occurrit, quod in probatiſſimi cujuſcunque remedii uſu non accidat, ſi abſque regimine non adminiſtretur? & licet unicâ Guianei corticis decocti aut pulveris doſi etiam rebelles diarrhœas ſanatas eſſe compertum ſit, nùm minoris ideo habendus, ſi non-niſi aliquando quartæ aut ſextæ doſis potione morbum vicerit? Diarrhœâ aut dyſenteriâ pluribus à menſibus vel ab annis laborantium majorem numerum hoc medicamine incolumitatem citius certiuſque quàm ab ullo quolibet alio recuperaſſe ſufficit, idque abſque ullo faſtidio, ſalvis cæteris functionibus, & ſine ullo futuri aliûs incommodi periculo.

Ergo inveteratis alvi fluxibus SIMAROUBA.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Bernardus de Juſſieu, Regiæ Scientiarum Academiæ, Regiæque Societatis Londinenſis Socius, & in Horto Regio Botanices Prodemonſtrator.	*M. Guillelmus-Joſephus De l'Epine.*	*M. Joannes-Bapt. Dodart, Regi à ſanctioribus Conſiliis, Archiatrarum Comes.*
M. Franciſcus Mery, Rei Herbariæ, Profeſſor deſignatus.	*M. Ludovicus-Hieronimus Coſnier.*	*M. Franciſcus Goüel.*
M. Joannes-Bapt. Du Bois, Sereniſſimæ Principiſſæ Dotariæ De Conty, Medicus.	*M. Joannes-Ludovicus le Thieullier.*	*M. Urbanus Leaulté.*

Proponebat Pariſiis, ANTONIUS-NICOLAUS GUENAULT, Pariſinus, Baccalaureus Medicus, A. R. S. H. 1730. à ſextâ ad meridiem.

Typis G. F. QUILLAU, Univerſitatis & Facultatis Medicinæ Typographi. 1730.